

Hová robog a vonat a Fidesz árvákkal?

(Addig tartott a „jóléti rendszerváltás”, amíg az Orbán-kormány milliárdjai.)

Idejemúlt, hogy továbbra is jobb és baloldali politikai erőről beszéljünk, legalábbis a megszokott értelemben. A sürgős szemléletváltás azért időszerű, mert mindkét oldalon szép számmal vannak olyanok, akik országuk, népük érdekeit tekintik elsődlegesnek és olyanok is, akik a külső erőkkel szövetkezve keresik boldogulásuk útját. Globalista-komprádorok és szuverenista-lokálpatrióták világméretű szembenállásának vagyunk a szemtanúi.

Egy nemzetközi kitekintés meghaladná e rövid írás kereteit. Elegendő az Egyesült Államok jelenlegi állapotát vizsgálnunk. Ott, a globalizmus fő letéteményesei a demokrata párt vezetői, de találhatóak elkötelezett globalizmushívók a vezető republikánusok között is. (még a szenátusban is). Az „impeachment” kudarc után Trumpra nem egy új párt megalapítása, hanem a republikánusok pártjának megtisztítása vár. Amerika – Bidennel - feladta az „Amerika először” elvet és visszatért a globalista szemlélethez. Már nem a piaci uralma, hanem a katonai-, és politikai nyomásgyakorló képessége a mérvadó.

Hazánkban sem okoz fejtörést, hogy szétválasszuk a politikai osztály szereplőit szuverenista - patrióta és globalista - komprádor osztagokra. Egyszerűsíti a feladatot az egyik párt őszinte megnyilatkozása, amely szerint célja az Európai Egyesült Államok létrehozása (Demokratikus Koalíció) és hazánk besorolása ebbe az alakzatba. A globalista alakulat másik meghatározó rohamcsapata (Momentum) pedig akkor tette le a névjegyét, amikor a határainkon kívül élő magyarság etnikai alapú politikai szervezetei helyett a parlamenti választás előtt, az adott országban működő globalista pártoknak kampányolt. A hazai globalista-koalíció többi politikai alakulatát inkább az egyénre szabott politikusi túlélés, mint a választóval szembeni elkötelezettség vezeti. Teljesen világos, hogy „jobboldali” globalista-komprádor erők is működnek. Erről szól a „Fidesz árvák” mára már jól látható csapata. Közülük többen valamelyik nemzeti kormányunk tagjai is voltak, mások pedig magasrangú tisztviselők. A jelenlegi jegybank elnök kivételével mindegyik rendszerváltás utáni jegybankelnök közülük sorolható. A lista nem túl rövid. Van közöttük olyan, aki már hivatalosan is oda helyezkedik, ahova való. Pártot alapított (szigorúan jobboldali konzervatívot) és már jelezte is szolgálatkészségét a globalistáknak. A szerveződő globalista - komprádor szövetség egyik része a két elkötelezett osztagból áll, amely jelentős javadalmazást és sokat érő technikai segítséget kap a nemzetközi tényezőktől. Immáron nem csak áttételesen (külföldről pénzelt globalista civilek közvetítésével) hanem kimutathatóan közvetlenül is. A „nemzetközi” média is minden politikai megrendelésüket csak úgy, szívességből és kritika nélkül teljesíti, a valós tényektől nem zavartatva magát. A két hazai globalista osztag képezi a szivárvány minden színéből (a náciaktól a kommunistagyanús verőlegény-jelöltekig) szerveződő szövetség abroncsait. Az ezek által képzett hordótérben találhatóak a meghatározhatatlan és gyakran színéváltó identitásúan hasznosnak vélt politikai tömeg. Ők a jelenlegi állapot szerint még csak politikai potyautasok, és csak azért ülnek a hordóban, mert ha a vonat a hordóval együtt indul el, a reményeik szerint még utasokat is vonzhat a szerelvényre. (választói tömeg). A vonat indulásáig minden hordóban lévőnek és abroncsnak egyetlen feladata van: hergelje a választókat, hasonlóan a nemzetközi ökölvívó mérkőzések előtt megszokotthoz, vagy mint ahogyan az a kutyaviadatok előtt szokás. Ez az egyetlen lehetőségük. Múltbéli teljesítményükre hivatkozni ugyanis végzetes lenne. A kormány érdemi bírálatához viszont nem eléggé felkészültek a felületes bírálat pedig visszafelé is elsülhet. Ehelyett marad, hogy a

kormány cselekedeteinek mindig az ellenkezőjét kell mondani. A vezérelv szerint, á-ra mindig b-t, b-re viszont mindig á-t. Ha a kormány tevékenysége megmásíthatatlanul pozitív, azt kell mondani, hogy csekély a mértéke. Egyértelműen, a sikertelenségben (az ország sikertelenségében) érdekeltek. Számukra ez lenne az igazi siker. A pandémia kezelés körüli ténykedésük ezt mindenki számára világossá tehetné. Ha a kormány elővigyázatossági szintet emel, akkor szerintük éppen csökkenteni kellene a szigorításokat, ha a kormány enyhít a járványügyi szabályokon, akkor azt, vagy korábban kellett volna, vagy pedig sokkal nagyobb mértékben. A legkegyetlenebb, embertelenebb fogásnemek az ál-, és rémhírterjesztés. Ezen a területen még fake news „nívó díjra” is esélyesek. A rémhírpaletta nagyon vegyes, a járványkezeléstől, a patrióta oldal gazdasági ügyei körüli ijesztgetésektől a hálózobamélységű valótlanosságokig. Saját esendőségük megítélésében viszont nagyon is engedékenyek, szemben azzal, ha bármi csekély vétség a patrióta oldalon fordul elő. Akár a kettős mérce „rothadt alma” díját is megíthetnénk nekik. Mindezen erőfeszítéseknek egyetlen céljuk van: leendő választóikban előállítani a nyereshez szükséges kritikus gyűlölettömeget és az Orbán főbiától reszkető, bódult szavazókat az urnákhoz vezetni. Felbószult ember ritkán okos - szól a mondás. Vöröslő fejjel nem kérdezősködnek arról, hogy mi van a programban, amire majd szavazni kell és miért jobb az, a mostaninál? Lassan a patrióta oldal is magáévá teszi a gondolatot, hogy a szivárványellenzéknek nincs is programja. Pedig programjuk nagyon is van, és nem is nehéz megfejteni, noha a „titkot” féltve őrszik abroncs-műhelyeikben. Alapvetésük, hogy folyton folyvást temetik a múltat, főként a sajátjukat. Azzal ugyanis nincs mit dicsekedni, hogy elődeik miként vitézkedtek az országot felforgató polgári demokratákként, Kun Béla direktóriumában, Rákosi Mátyás vállalkozatáiban, vagy a kádári harminc évben, nem is beszélve az 1994-98 közötti négy évről, vagy éppen 2002 és 2010 közti kritikus nyolcra, amikor a V4-ek többi országa is elhúzott mellettünk. Ma sem csinálnának mást, mint ezeknek a „történelmi tapasztalatoknak” a talaján építkeznének és szolgálnák ki megbízóikat, akiknek nagyon sokkal tartoznak. Programjuk lényege: a kijózanodó társadalom megtörése, a kedvező folyamatok helyett a rombolás támogatása és az ennek alárendelt jövedelemszerkezet kialakítása. A „mindenkinek munkát” helyett, a „széleskörben alapjövedelmet” hirdetése. A nőből, férfiból és gyermekekből álló család helyett a szivárvány színeiben tündöklő közösség létrehozása. Tudatosan megélt szabadság helyett tobzódó szabadosság. Valós szólásszabadság helyett, a politikailag korrekt beszéd szigorúan a saját szövegük alapján. Szólni kell a várható gazdasági programjukról is. Említettük, hogy súlyos tételekkel tartoznak megbízóiknak, amit sürgősen törleszteniük kell. Ehhez rengeteg pénzre lesz szükségük, amit az itthoniaktól kell elvenniük. Mindenekelőtt a migránsok ügyében sürgősen tehermentesíteni kell a szövetségeseiket. Ha első menetben szerényen csak százezer migráns átvételéről lenne szó (a hazai népesség egy százaléka) ez indulásként - évente - mintegy hatszáz milliárd forintba kerülne. Ennek részbeni fedezete a családtámogatás összegének megfeleléséből valósulhatna meg, ami a 2010 előtti szintre történő visszaállást jelentené. Nyílt titok, hogy tervezik a külhoni magyar állampolgárok szavazati jogának megvonását, nyilván a nekik jelenleg juttatott támogatással együtt. Kétségessé válna gyermekintézményeik, iskoláik, egyetemeik, kulturális egyesületeik, alapítványaik fenntartása. És ez még mindig kisebb összeg, mint amennyivel idegen támogatóiknak tartoznak. A legdermesztőbb időkben (Bokros-Surányi kurzus) csak kamatokra kifolyt az országból a GDP (bruttó hazai termék) 5-7%-a, a jelenlegi 2% alatti érték helyett. Az ország hitelállománya a hazai állampapírtulajdonosok helyett ismét külföldiek kezébe kerülne. Minden újabb, a barátainknak adott „ajándékszázalék” évente négyszáz milliárd forint nyereséget jelentene. Ennek érvényesítéséhez azonban a jegybank jelenlegi vezetését menesztetni kellene. Ez törvénysértés nélkül nem megy, de Bod Péter Ákos esetében is remekül sikerült, aztán jöhet ismét az égisz alá kamatemelés és a forint

„ócsítása” meg a devizahitelek. 1994 végén -, amikor Bod Péter Ákost megfuttaták - sem ért még a baráti „jogállamisági riadalom” Nyugaton, és attól tartok, hogy most sem lenne Matolcsy menesztésének nagy visszhangja. Végül a „társadalmi igazságosság” jegyében ismét meg kell majd adóztatni a gazdagokat, no, nem azokat, akik e honban igazán sokat keresnek, és bevételeik külföldön landolnak, hanem a bérből és fizetésből élőket. Vissza kell vezetni a sávos adóztatást és természetesen a minimumra kell szorítani a családtámogató adókedvezményeket. A családok otthonteremtési juttatásainak semmi helye egy liberális „piaci” berendezkedésben. Az kellen még, ingyen pénz? Hasonló sorsra jutnának a tervezett kamatmentes hitelt felvevő cégek is, azonnal belépne a kamatfizetés és a tízéves futamidő is lerövidülne. Nagyon is ésszerű, hogy egy ilyen programot nem szabad meghirdetni, hanem a legszigorúbb titokként kell őrizni, hiszen a nyilvánosság egyenlő lenne a politikai öngyilkossággal.

Emlékezzünk csak Medgyessy ígéretére: azt mondta, hogy Orbánnál is jobban fogja támogatni a lakásépítéseket. Ebből lett a devizahitel. A „jóléti rendszerváltást” se felejtjük el, ami addig tartott, amíg az első Orbán-kormány által hátrahagyott milliárdok. Utána már az önkormányzatoknak kellett „kigazdálkodniuk” a béremelések fedezetét! Itt is tarolt a devizahitel, és mindenki eladósodott kötésig.

Üdvös, ha tudjuk, hogy igenis van programjuk, ha tagadják, akkor is, ami a korábbi működésük visszhangjából kis élehallással könnyen lekottázható.

Boros Imre

közgazdász